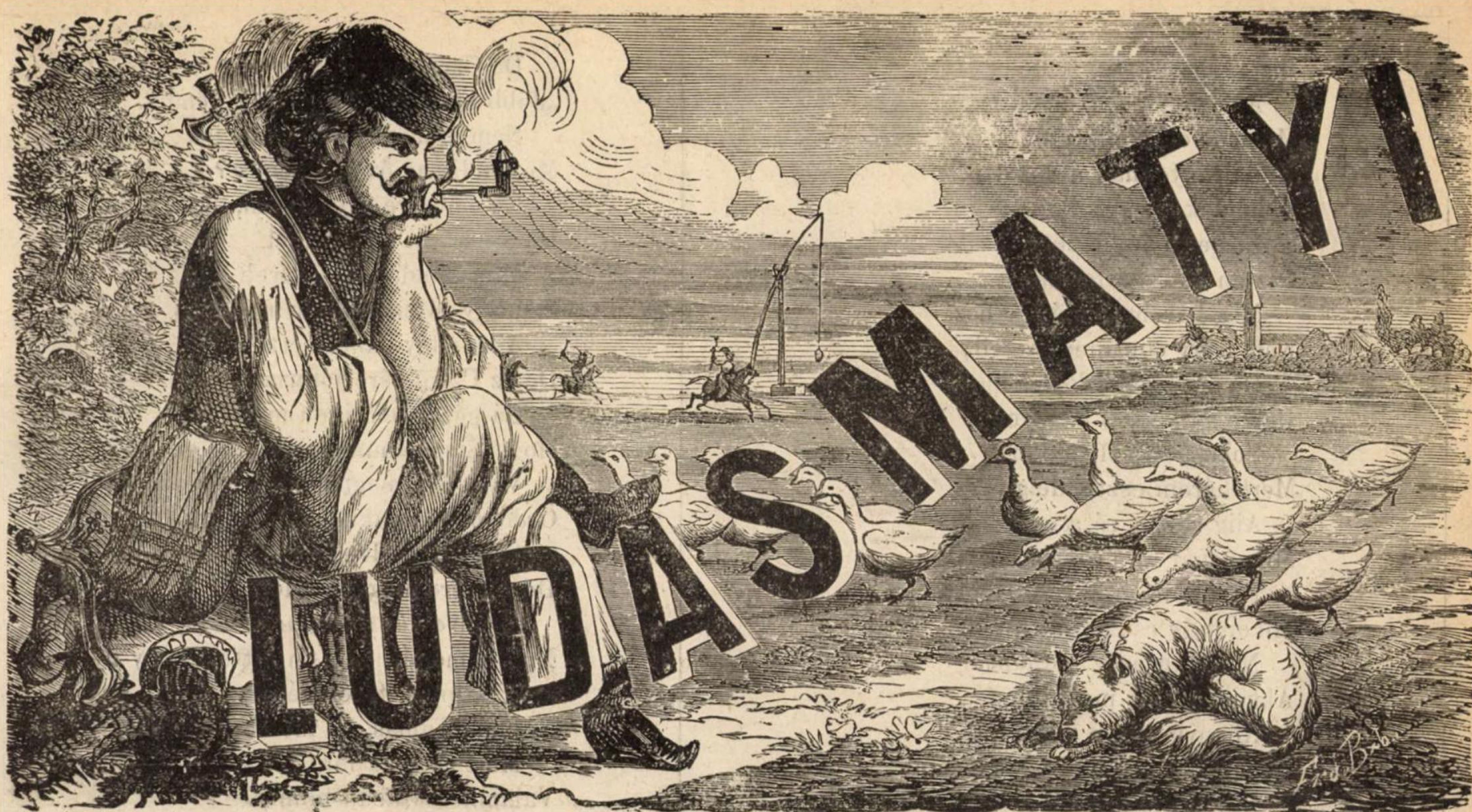

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, május 19. 1872. 21 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája
vagy
a menyből jött levél.
Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Dehogy szólott volna Judith
De azt is alig várta:
Hogy Czenknéuek sebes nyelve
Őtet ekkép lejárta.
Mig még többen meg nem tudták
Szép lassan bekullogott,
Czenkné pedig a kapuban
Csak folytában károgott.
Hogy károgásának véget
Vethessenek a szentek:
Dávidra és Salamonra
Már csoportonként mentek;
Hogy királyi hatalmukkal
Csendesitenék le már,
Mert másként loncsos nyelvével
Majd minden szentet lejár.
Dávidot elől eresztvén
Az áltánra a fia,
Igy szólitja meg az Czenknét:
Te beste kurafia!
Korbács alá való hitvány
Becstelen rosz egy személy!
Hol vetted a bátorságot
Hogy ide jönni remélj?
„Ej uram király! mond Czenkné,
Én se vagyok tán gizgaz . .
Egy dámával igy beszélni
Goromba tónus biz az . .
Tán ha fiatalabb volnék,
S szép mint hajdan Bethsabé,
Reménylhetném, hogy még maga
Két kezével huzna bé?
A volt ám még kurafiság,
Bethsabéval igy tenni,
A hiv, de szamár Uriást
Láb alól félretenni".
Megharagszik, de hogy is ne?
Ezen a bölcs Salamon.
De már ez igen nagy vágás
Édes atyám uramon.
Tán megőrült, hogy ily helyre
Vágyik e nyelves bába!? —
Nem idevaló, vigyék el
A bolondok házába.
„Ej uram király! mond Czenkné,
A nagy bölcsesség között . .

Biz az uram nagy esze is
  Akkor elég bakot lött :
Mikor istentől eltérvén
  Bálványoknak áldozott,
Bolondok háza nélkül is
  Eleget bolondozott.
Osztán hétszáz feleséghez,
  Meg háromszáz ágyashoz
Nem nagy continentia kell,
  De ám legény kék ahhoz.
Ugy e az a szép királyné
  Sokáig böjtölt akkor,
Mert három esztendeig is
  Alig került rá a sor?
Mikor már az urnak hasa
  Nem volt, és torkig lakott,
Mikor már csak röhögte, de
  Nem rágta az abrakot:
Akkor bezzeg megutálni
  Könnyü volt e világot,
Könnyü ugy nézni mindent mint
  Hiábavalóságot".
A nagy bölcs Salamon erre
  Igen készületlen volt,
Azért hogy okosan szóljon
  Hirtelen rá nem is szólt;
Hanem predikátzióit
  Elővette forgatta, . . .
Semmire se akadt benne
  Ejnye ni! tüzes adta,
Egyszeribe csuffá leszek . .
  Azután az éneket
Vette elő, ott sincs semmi,
  S a példabeszédeket.
Mind hijába! megadta már
  Nekem Czenkné példába,
Csak jobb édes uram atyám
  Menjünk be a szobába.
Azonban ott lent a szentek
  Már nem is szégyenlették,
Hogy Czenkné az igazságot
  Megmondá, még szerették;
Sőt tukmálták az áltánra
  A kit csak rá szedhettek —
Ha az is jó vágást kapott
  Rajta nagyot nevettek.
Jónást igy szedték rá szegényt;
  Mint a czethal hasából
Szegény ugy bujt ki, de most is
  Vesztére a szobából.
Mert Czenkné mint veszett macska
  Mindent körmölt, harapott;
No — mond Jónás — ilyen asszonyt
  Még Ninive sem kapott.
Pedig be sok nyelves volt ott;
  De Czenkné rá ezt löki:
„Jobb biz azt vizsgálgatná kend
  Nem szárad e a tö . .?
Mi gondja az én nyelvemre?
  Én emberre nyelveltem,
De tökért az ur istennel
  Mint kend, sohse pereltem.
Szintigy rászedték Tamást is
  Ama nagy kantiánert; —
De ez Czenknére jóformán
  Rá nézni sem igen mert.
Hogy Erscheinungnak tartsa e
  Vagy egy megtestesedett
Ördögnek Czenknét? e dolgon
  Sokáig kételkedett.
De végtére meggyőződött . .
  És hive két szemének,
No, — monda — nem hittem hogy ily
  Xantippék teremnének.
Ne hidd Tamás, — monda Czenkné,
  Mert az csak fantázia,
Valamit vaktában hinni,
  Az nem filozófia

— — — — — — — —

— — — — — — — —

Nesze neked jámbor Tamás!
  Jobb hogy hallgattál volna.
De kicsoda jö ki mostan ?
  Az Mária Magdolna!
A szomoru és bánatos
  És gyászoló Magdolna,
Befátyolozott orczával
  Bár csak kise jött volna
Sajnálom szegényt majd annyit
  Hány Czenkné a szemére;
Hogy a vacsora sem esik
  Jó izün majd estvére.
Legalább már jó Magdolna
  Szépen beszélj Czenknének,
Mert ezer nyelvvel se felelsz
  Te meg ugy az övének.
Megszólitja: édes Czenkném!
  (No jól megy a kezdete)
Igen örülök rajta, hogy
  Ön ide érkezhete.
De már nem tudom, hogy jut át
  Itten a harminczadon. —
A tilalmas portékákkal
  Nem bocsájtják szabadon,
Már biz azt csak le kell rakni,
  Más világ ez, itt letett
Kicsünk épen semmi sincsen
  Csupán csak a szeretet.

(Vége követk.)

Hasli Muzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyilében!

Miotánd az én számus kucsikáruzisum és luvagulázásumban, mit a minopi khür-ottyában thettem, vadjok elfáradvo ogy, mintho lettem vulna phinzirt fugadutt LunyaipBárti khurtes ember, a mi hárum hunap utátu fugvást tonit khorhel embereket arra, hugy hugyan khüll jubbuldali putya bur iváso khüzben Thut Vilmus oraság khedvére phulithikális kánkánot tháncul ni, hát — mint az u r s z á g b ü l c s h e a phulitikális vitáktul — félre vonulom mogomat, és kipihenkezé- végett az én bóttyában ülöm a phudli thetejébe. — Van itt igen ju hüvüs, s edj pár jubbuldali diridungu legyekhen khivül semmik sem alkhalmatlankudgyák nekhem. Azért is hát most ragaduk elü az én lontyát, és khezdem neked edj rüvid thovoszi énekét verdesni ogy:

Kifhele nézek én bottya ablakábul,
Szabados mezüre. messze. messze thávul,
Kheresek a szhépet a mi itthun nincsen...
(Ne érts ide az én R ü f k h e feleségem!)

Látuk amutt thávul, libamezüségben,
Sárgo phoriphájom hodj legeli széphen,
Mell gyakran heveri, mintha vulna b á r ó,
Urszág dulgaival nem gunduló, bánó.

Jubbuldali békhát hallok a mint mongya:
„V a r t, v a r t!" a khurmángynak nincs még tenni módgya.
Büdüs babotkhát is hallok hodj szól: „j u t u t",
Hazaárolóknak szhép penzion jututt.

Khüdmenes varjut is szemlélhetem éphen,
Mi edj ruhadt khuncut tráncsérulja széphen,
Ujan mohon eszik.. azunságus khép thesz,
Mintho vulna Modas részérül edj khurtes.

Rukát is pislanthum utt az erdü szélben,
A mint lompos farkhát huz ju reméngységben,
Lapul, thitkuludzik, mint a phap, ki éjjel
Honcuroz Khalucsán a kunyha személlel.

Must phedig, khérem thégedet Motyilében! elégegygyed meg enji rigmussal; de hodj thuvább is molathass thülem mogodat, hát ulvasd itthen az én leveléből ojdonsági thodositásukat.

1. A jubbuldali bicskhei biru, meglátutt a jerekheket, hodj azuk az occán khüvetválasztásot játcutták, odjan ezért elfugatutt, és edj egész éjjelre cshokatutt el azukbul minden b a l u l d a l i s t á k o t, kikhet másnop khét pálcoüthéssel bucsátutta szabadun.

Ogyan mongy meg nekhem Motyilében! hodj ennek a biru uraságnok, a mi illen marhaságut véghez cselekedthe, az esze kicsiny-e vadj phedig a füle nogy?..

Én ogy hiszek, hodj erre a khérdésre legjubban megthodná felelni a „M á t y á s d e á k" a mi ü khegyelmével edj akulban theleli és nyorolja.

2. Schvarz Gyola oraságut Fehérvárun a khüvetségbül ki akarnak fehéritheni, s e végbül Szegheden már minden szoppanukat üssze szettek. Ogyan ennek okáérą irum én ü rulla ujan khét sur verseket:

Haszthalan szaphulnak
Hasztalan meszelnek...
Svarcz vulthál, Svarc maradsz —
Hive a nevednek.

3. Miotánd Phestmedjében a kotholikhos papság semminemü reméngységet sem táplálja a felül, hodj a beteg deákphárt fülgyugyulva, csak edjetlen edj khüvetet is khüldhetne a jüvü urszágus djölésre, hát elhotáruzutt, hodj a betegért dupla misét khiszulgáltattya, s a szulgálatban — thisztelet-példány-khépen — khálomistha phapuk is részt fugják venni, M u n u r és A l s u-N é m e d i khüzségekbül.

Én e semmisc... vadj a arak mundani szent mise olkolmáro már meg is irtham khültemérgy zsolozsmákot, mik hangozzák ogy:

Üt esztendü uta fogvást
Gyütri engem nehéz khurság.
S hodj mengyit szenvedék eddig —
Errül thanum az ég s urszág.

Füispháni khura porok,
Mit L i p t a i s Z i c h i atták,
Mind hiába!... érzem, mennyben
Fülvettek rulam az aktát.

Halduklum... haj! mellem hürüg,
És eláll üterem vére, —
Zengjétek hát: „requiescát!"
A deákpárt Pestmedjébe.

Must phedig bezáruluk az én levelét és mogomat ajánluk, a

H a s l i M u z e s m. k.
mindenpféle thodomángyos, phulitikhális khültüi levelek iroja, és madjar izroelitó natorál poét.

Számtani kérdések.

Ha a „Hunyady Mátyás" minden héten 1000 darab M á t y á s-d e á k o t nyomat: mennyi jut abból a s z e n t h á r o m s á g körül áruló sajtos és kvárglis kofáknak?

Ha a M á t y á s d e á k-ból 20 krért ad egy példányt a zsidó gyerek: mennyit visz e l a d a t l a n u l vissza?

PÜNKÖSTI

(Ajánlva a kalocsai káptalannak.)

Megtelének pedig a jobboldal apostolai a káptalannak az első szentségben részesült borával jobban, mint a szent lélekkel, és áztaták vala a földet, melyen hentergének, az ő szájukból kiömlő ugynevezett róka-lávával, a midőn kezdének szólani idegen nyelveken; — Kelemen főkortes pedig ilyeténképpen:

„Ne csókolódz Csernyus!
Éljen Nagy Ignácz“.!!

RTESKÉPEK.

(Ajánlva a pécsi jobboldalnak.)

Streliczki Tóni jelszava:
„Bor kell a választó“-nak,
De Irányi nem veszteget
Nem etet és nem itat; —
Nem is kell neki Irányi!
Mert cseppet sem ad bibálni.

Pap és zsidó mind egy Csacsi —
Novits mellett szamaragol,
Valamennyi jobboldali
Ezeket követi vakon;
Rajta hát mameluk csapat
Taraira add szavadat.

Azt kiáltja a „hurkások“ *)
Kortesvezére Petrovits!
Hogy az ő képviselőjük
Szolgabiró Csacsinovits.

Nosza rajta „Görgei“-ek **)
Kik megettétek a hurkát,
Éltessétek Csacsinovits ***)
Az az, hogy hát Tarai Pált.

*) Pécsett a jobboldalistákat hurkával traktálták meg.
**) Az ellenzék „Görgei“ mellék névvel tisztel meg minden jobboldalit.
***) Csacsinovits ur eredeti nevét a jobbhangzásu „Tarai“-ra változtatta.

Matyi.

Arany trombita.

— Székesfehérváról —

Ad nótám: „Fölfelé megy borban a gyöngy . . .“

Nincs szebb ország e világon
Mint hazánk!
Pedig de sok nyügöt tolnak
Mi reánk.
De tovább m ár igy élni nem
Akarunk,
Azért tehát a balpártra
Szavazunk.

Hadd ébredjen ujra ismét
A magyar!
Mert e nemzet szabad lehet
Ha akar;
Tudja, lássa a világ, hogy
Él e nép,
Hogy nem törte a zsarnok kény
Össze még.

Egész világ ismerje meg
A magyart,
Legyen, dicső, legyen hires
És szabad!
Szabaddá mi de csak akkor
Lehetünk:
Hogy ha derék balpárti lesz
Követünk!

Nem kell nekünk sem Schwarcz Gyula
Sem pártja,
Bolond párt ez, azt mindenki
Belátja.
Mi követnek csak balpártit
Akarunk,
Azért tehát Vukovicsra
Szavazunk!

Zámolyból

— Csákvári kerületből. —

Kégli Gyuri nagy hazafi!
Szeret igen nyulászgatni..
Ő a nyulak despotája..
Kétszáz forint egy nyul ára.
Azt mondja Kégli.

A zámolyi szép határban
Agarász Kégli javában,
Nagy hűhóval nagy „hajrá“-val
Kehes lován két agárral
Hajtja a nyulat.

De kutyái be nem érik
Próger Józsefnek földéig..
Próger fogta el a nyulat..
Ez boszantá Kégli urat,
Hogy más ette meg.

Drága lett a nyulpecsenye..
Feladta a törvényszékre..
Kétszáz forintot kért érte,
Igy van Kéglinek sok pénze..
Korteskedésre.

Kégli árendás azt hiszi,
Isten dolgát nagyra viszi;
Hogy Madarászt majd meggyőzi:
Ha a nyul árát elkölti
A szavazókra.

Elek József kortesvezér,
Bort, pálinkát és hust igér..
Szivart is ad, de még pénzt is
Nyul árából kerül az is
Azt mondja Kégli.

A Jézus szamara.

A kalocsai jezsuita-szerzet egyik infallibilis tagja séta közben találkozik egy morózus magyar emberrel, ki anélkül ment el a sötét reverenda mellett, hogy egy „dicsértessék“-et mondott vagy kezet csókolt avagy kalapját megemelintette volna. Ezen roppant dühbe jött a jezsuita, és a tovahaladót e szavakkal állitá meg:

„Hát te ostoba! nem tudsz köszönni, nem tudod, hogy én Jézus családjának tagja vagyok.“

— Instálom átossággal a főtisztelendő urat, tán csak nem az ur Kerisztus? kérdé a megállitott.

„A nem vagyok“ felelé a jezsuita.

— Hát talán maga szent József?

„Az sem vagyok.“

— No ha egyik se, akkor bizonyosan az ur csak a Jézus szamara!

Sziporka.

Pesti vendége volt a vidéki birtokosnak s ez nagy tivornyát csapott tiszteletére.

Másnap reggel mosakodni kezd a vendég, hanem elébb jót huz a vizes kancsóból.

„Ej de rosz ez a viz“, mondja a vendég.

— Csodálkozom rajta, jegyzé meg a gazda — pedig a lovaim igen szeretik.

A raport.

Marodi lett a szakaszvezető, s ideiglenesen fiatal tizedesre bizatott a szakasz feletti vezénylet.

De szegény fiut már uralkodása első éjszakáján malőr érte, mert a pajkos lóstrázsák két csökönyös lovat megfojtottak, azután pedig félvén a következményektől, azonnal megis ugrottak.

Megy reggel korán a káplár főhadnagyához, jelenteni ez eseményt, de a jámbor nagy félelmében alig tudta kihebegni:

„Jelentem alássan vitéz főhadnagy uram, nincs semmi ujság, csak két ló megdöglött, három ember pedig elszökött.“

Az örvendetes hir.

Öt éve már elmult, hogy a legényt mondurba rázták szép kis felesége mellől. A fiu, már azt várta, hogy nemsokára haza eresztik, midőn feleségétől levelet kap, melyben ez tudatja az örvendet eseményt irván:

„Mire haza jösz édes férjem, akkora a kis fiacskád már fütyöl is, most mult a lelkemadta fél esztendős, olyan szép fekete haja van, épen mint neked.“

Keservesen tekint fel a baka a levélből, s hirtelen csak enyit tudott mondani: „hogy ütött volna az istennyila a fiam apjába.“

A kiforditott biró.

A bogdásai volt biró
Véresszáju demokrata..
— Majd megette a jobboldalt —
Olyan tigris volt valaha.
Jegyző uram azt igérte:
Hogy ujra megválasztatja...
Ha felcsap mameluknak, és
A baloldalt cserbe hagyja.
Áll az alku, — mond a biró —
Biró leszek hát jövőre?
Meg is itták az áldomást
Előre a medvebőrre.
Hanem ekkor meg a népe
Hagyta őt el szép csendesen,
S nem lett a volt biró urból
Még csak bizottmányi tag sem.
Felültetve és felsülve
Most a nótáriust szidja,
A ki őt, saját szavaként
„Egészen kiforditotta.“

Trompf „Mátyás-deák“-nak.

(azon hirre, hogy Lonkay Antal ujnemü epigrammáiban engem is megbőgött).

I.

Hát bujonc vagyok én? Péterfillér-féle papzsák!
Már szimatolsz rám is szomoru paripája az urnak?
S büneimért szennyes „Naplód“-nál várna bocsánat?

II.

Érti az én szavamat, vagyis érté Tolna is, ámbár
Ugy látszik, nem akar szavaimra fülelni ma senki!
Csak te fülelsz egyedül, kit Bálám nyargala hajdan.

III.

Bujonc vagy te magad, tudod azt jól, láttalak én is
Hogy te magad bujkálsz reverenda takarta lukakba.
Ám csak i-ázz, s orrod tágitsd a szeleknek elébe.

IV.

Kár a bolonc nevedet rám kenni, te pápa nyuzonca!
Mert malter hely't mást kenek én rád a vakolonccal,
Mit letörülni, mig élsz nem tud bármennyi paponcod.

Bartal György.

Az „Ellenőr“ apróságai közt arra figyelmezteti a „Magyar Ujság“-ot, miszerint a vaáli kerületben Salamon Lajos — a patrioticus tisztaság ezen egyik veteránja — ellen is fellép valaki a szélsőbaloldalról, s megjegyzi: „szégyen rá, ha teszi.“

Forditsa csak szemeit az „Ellenőr“ a berettyó-ujfalusi kerületre, melyben minden balközépire esik tiz 48-as választó, és látni fogja: hogy mit mivelnek saját pártvezérei Tisza, Móricz és Miskolczy urak, Csanády Sándor — a patrioticus tisztaság ezen egyik veteránja — ellen.

„Szégyen rájuk, hogy ezt teszik.“

Mivel traktálják a jobboldaliak választóikat?

Pécsett, véres hurkával.
Szakolcán: Brinza turóval.
Kompolton: Spárgával (borjufark)
Mohácson: Paprikás hallal.
Pakson: Bivalyhussal.
Dabason: Bürgepörkölttel.
Nyitrán: Szuszogóval (puliszka).
Kecskeméten: juh-husos tarhonyával.
Kalocsán: Barátfüllel.
Ó-Budán: Maceszszel.
Nádudvaron: Forditott kásával.
Ordason: Csuszával (villa és kanál nélkül).

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Tyüh de rég nem láttam szomszéd! hol járt mikor az ég zengett?

Icig: Hul jár tham khérdi khend, hát a hul a principálisunk a Matyilében. Boronyában khurteskhedtem thogya khend a bolpártmellet, gundulok nem volt itthon azuta semmi baj, hisz firkálta én helyettem a Hasli Muzes az én jó khültü borátom!

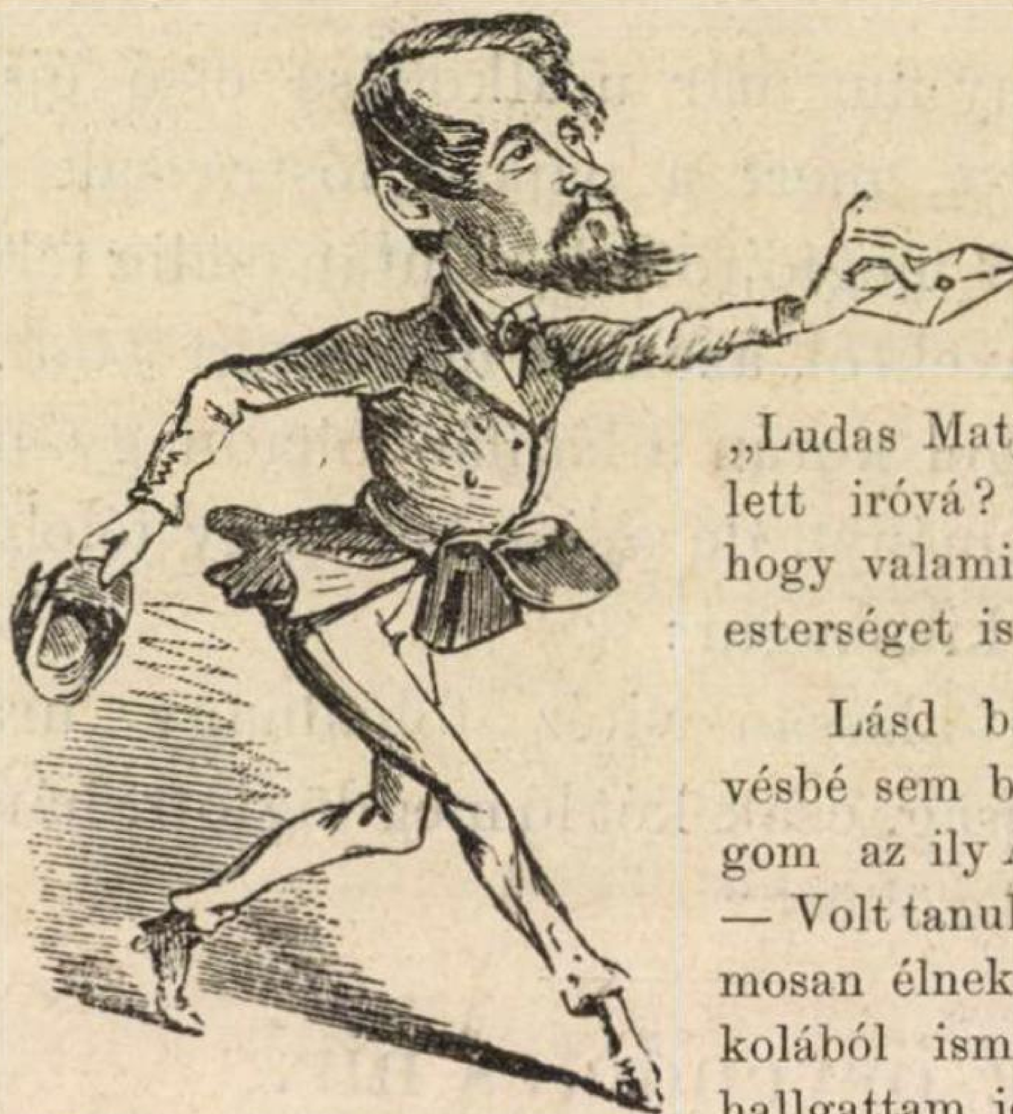
Mihály: No csakhogy itthon van már szomszéd! hol fog szavazni, melyik városzrészben?

Icig: Gott über die Welt! hun szovoznám másott, hát a Terezienstadtban.

Mihály: Hát aztán ki az éljen? Radocza vagy Jókai?

Icig: Hát én mingyárt mundum Mihály gozdának mi thürténte velem thegnap estve, abbul megtogyja khend melyik párthuz tarthuzum. Bementhem tegnap estve a király otczábo a Laodon kávéházbo a khurtesek küzzé s elkhiálthattam mogomat: éljen Mókai Jóritz, éljen a baloldal! hát thogya khend Mihály gazdha! a herr Spürer, a ki konstábleros a rendőrségnél, ugy oldalba lükte a jobbfelemet, hugy két állu hétig a saját balfelemrül is megfeletkezthem. De azért én musthan is aztat khiálthum: éljen a Mókai Jóritz!

Zsiga pósta.

Amicusnak: Hát téged boszant „Borsszem Jankó"-nak közelebbi szerkesztői postája? melyben ezeket izeni Kalocsára: „Hogy az a „Ludas Matyi" szabólegényből vedlett iróvá? Valóban nem tudtuk, hogy valamikor tisztességés me-e-e-esterséget is folytatott".

Lásd barátom! engem legkevésbé sem boszant, sőt megmosolygom az ily Agaiféle szemtelenséget. — Volt tanulótársaim közül még számosan élnek, kik a debreceni főiskolából ismernek, s kikkel együtt hallgattam jogot és theologiát; van közöttük egy hét személynök, királyi táblai biró, váltófeltörvényszéki jegyző, több derék ügyvéd, jeles református lelkészek, országgyülési képviselők sat. Nincs tehát szükségem arra, hogy Borsszem Jankónak a Vanderbuchomat felmutassam. Hanem azért, habár szabólegény nem volt is Ludas Matyi, de el tudja ám Borsszem Jankót nadrágolni.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.